

Portadors de moltes vides

Llegia fa pocs dies el llibre *Petits grans plaers per ser feliç* de Núria Esponellà. L'últim capítol, el 52, titulat «Somiar despert», comença d'aquesta manera: «No renunciarem mai als nostres somnis. El desig profund és capaç d'escalar les muntanyes més altes i travessar les mars immenses, i ens condueix a la recerca de les coses aparentment distants pel camí dels reptes o de l'acceptació del que som. Una hora o altra, allò que desitgem amb força aflora al nostre pensament com un desig meravellós i es concreta en una idea».

Tots, de ben segur, alguna vegada, hem tingut en la nostra ment somnis impossibles o de molt difícil realització, però el fet de projectar-los de manera recurrent i de desitjar-los amb deler fan que amb tota probabilitat, tot posant-hi les corresponents dosis d'esforç, perseverança i treball, un dia o l'altre, es concretin i prenguin algun tipus de forma.

Un dels meus somnis més preuats consistia a obrir les portes dels temps passats, passejar pels passadissos dels segles ja closos i, així, poder tenir la possibilitat de saludar els meus majors i de parlar amb tots i cadascun d'ells de mil i una coses: família, noms, oficis, alegries, preocupacions, època, fets històrics...

El lector es pot preguntar: I tot plegat, com es va materialitzar? Heus ací la resposta: essent un adolescent, tot just tenia quinze anys, vaig elaborar els arbres genealògics de les meves famílies. En alguns, vaig arribar més lluny; en d'altres, no tant, però l'apassionant recerca em va permetre acostar-me a la vida de molts dels meus avantpassats i, d'alguna manera, poder donar resposta a les preguntes que els hauria fet si hi hagués pogut parlar. El que dèiem unes línies més enrere, els somnis sempre prenen algun tipus de forma si hi vas a l'encalç.

Fou en aquell moment quan vaig adonar-me que som baules d'una llarga cadena. Tot plegat em va fer prendre consciència que som portadors de moltes vides, de les nostres, certament, però també de les persones que ens han precedit i de les que vindran després de nosaltres, i això ens insta, de manera indiscutible, a ser persones bones, dignes, responsables, solidàries, compromeses amb els millors valors existents, individuals i col·lectius.

Avui, dia de Tots Sants, i demà, Diada dels Difunts, gaudirem de les Fires de Sant Narcís i menjarem castanyes i panellets, però també tindrem, de manera especial, un record afectuós i agraït per a tots els nostres ascendents.

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2016/11/01/portadors-moltes-vides/812304.html?utm_source=rss